

GLASBE NISEM NIKOLI LOČEVALA PO ZVRSTEH, VEDNO LE PO KAKOVOSTI!

Odlična sopranistka Nataša Zupan je blestela že v številnih vlogah tako na domačih kot tujih odrih. Glasbenica svoje poslanstvo živi na vsakem koraku tudi zdaj, ko je že drugič noseča. Njeni prvorojenki Arbi se bo namreč pridružila še sestrica.

ČUDOVITA

Odlična sopranistka Nataša Zupan uspeva tako z glasom kot tudi s sestrico.

Oder je vaše življenje, glasba vaše poslanstvo. Kaj je tisto, kar vas pri tem, kar počnete, najbolj pritegne, veseli?

Veseli me, da lahko skozi glasbo, ki je meni dana kot moj najmočnejši izraz, zame najbolj pristen in iskren način sporazumevanja in komuniciranja s svetom, podarim tisto, kar je v moči vsakega človeka največ, kar lahko podari - del sebe. Poleg tega dati glas dobronomarnim sporočilom skladateljev, pesnikov, pisateljev, ki skozi njih še vedno živijo in nam dajejo, ki znajo z besedo ozdraviti, potolažiti, navdihniti, sprostiti dušo ... Ta obojestranska alkimija, ki se zgodi, kadar smo pripravljeni. In ni lepšega darila za umetnika kot posameznik, ki pride po koncertu, predstavi do tebe in ti reče: "Ves čas se mi je ježila koža ali ganilo me je do solz, še ves teden sem razmišljal." Veste, tu ne gre za samovšečnost, zame to pomeni, da je energija stekla in alkimija je naredila svoje. Ni bil le dober nastop, temveč sem imela moč biti aktivni soustvarjalec trenutka, ko se srečajo notranji svetovi v ljudeh. O tem je težko

govoriti, morda celo odveč. Tega ne moreš izsiliti niti načrtovati ... Zgodis se, ko je čas in še kaj usklajeno. In teh trenutkov ni mogoče pozabiti, ženejo te naprej, dajejo neizmerno vrednost tvojemu delu in hvaležna sem muzi umetnosti, da me je že zelo zgodaj nagovorila. Ko sem bila namreč še zelo majhna, sama se spominjam nekje od starosti treh let, sem vsakomur, ki je prišel na obisk, znala samozavestno, jasno in glasno povedati, da ko bom velika, bom pa pevka! (smeh) Pri tem sem se postavila na štor pred domačo hišo in zapela.

Kot sopranistka ste navduševali že v številnih operah in operetah. Kako doživljljate gledališče, operno petje? Bi se morda kdaj preizkusili tudi v pop vodah?

Operni oder je gotovo moj najljubši dom, kjer se lahko izrazim tako pevsko kot tudi igralsko. Ta kombinacija mi je vedno v veliko veselje in navdih. Lahko bi rekla, da na odru resnično zaživim v polnem izrazu. Rada raziskujem posamezne vloge, like, jih spajam s kontekstom, časom, prostorom, ki ga

ponuja režiser, in hkrati brskam po sebi, svojih globinah in notranjem svetu in želji dati karakterju, ki ga predstavljam, čim več pristnosti in življenja. Rada imam odrski gib in kombinacijo vseh umetnosti, ki operi opravičeno dajejo ime kraljica umetnosti. Glasbe nisem nikoli ločevala po zvrsteh, vedno le po kakovosti. In oboje je mogoče najti v vsakem žanru. Odraščala sem v preprosti, glasbeno neizobraženi družini. Pot do opere je bila dolga in prav vsak korak do nje sem morala raziskati in prehoditi sama. Na tej poti sem tudi v narodno-zabavnem ansamblu pela te lepe stare popevke, ki so jih snovali legendarni Elza Budau, Mojmir Sepe, Robežnik ... Še danes jih ob priložnosti rada uvrstim na repertoar.

Današnja mladina ne kaže velikega zanimanja za klasično glasbo. Kako ste sami zajadrali na to področje in kako se bo po vašem mnenju klasična glasba razvijala v prihodnjem? Bo v poplavi moderne glasbe prezivela?

Spolh se ne bojim za preživetje. Pravzaprav bi rekla, da je danes zanimanja vse več. Z multimedijskim dostopom do glasbe prek YouTuba, Deezerja in podobnih programov lahko radoveden duh danes veliko hitreje pride do spoznanja, da opera ni samo zoprna in nekaj cvilečega. (smeh) Poleg tega danes že skoraj vsaka glasbena šola ponuja možnost učenja solopetja, in ko odkrivaš ta svet aktivno, niti ne veš, kdaj ti zleze pod kožo. Ostane le še pot raziskovanja, ki pelje naprej in naprej. Takšna je moja zgodba. Na sprejemnem izpitu v glasbeni šoli so takoj opazili moj pevski talent in poudarili, da me je treba pevsko usmeriti. Vendar so bili solopevski oddelki takrat prava redkost in naš družinski proračun premajhen, da bi si lahko to privoščili. Končala sem nižjo glasbeno solo iz klavirja, kar mi dandanes pride zelo prav, in se za tem vzporedno z gimnazijo vpisala na srednjo glasbeno solo v Celju, kjer sem z odliko končala solopetje pri prof. Davorju Mikuliču. Pot me je že v tem času vodila na študij glasbene pedagogike, ko pa sem solopetje v Celju končala, sem se vzporedno vpisala na akademijo za glasbo v Ljubljani, kjer sem solopetje študirala najprej v razredu

danes žal pokojne prof. Irene Baar, diplomirala pa sem v razredu prof. Eve Novšak Houške. Ves ta čas sem se udeleževala še različnih pevskih seminarjev, danes pa se izpopolnjujem pri izjemni svetovno priznani Dunji Vejzovič.

Sodelujete tako z domačimi opernimi hišami kot s tujimi. Lani ste sodelovali tudi s HNK Ivana pl. Zajca na Reki. Kako ste sprejeti na tujih odrskih deskah?

Imam lepe izkušnje, kamorkoli grem. Naj bo to Dunaj, Salzburg, Berlin, Stralsund, Rab, Grožnjan, Italija, Reka ... Vsako mesto me navdahne s svojo edinstveno energijo, arhitekturo, zgodovino, ljudmi, njihovim značajem in ne nazadnje z glasbo, ki jo tam poustvarjam. Že tako rada potujem, kadar je to povezano s pevskimi projektmi, pa se počutim hkrati domače, zadovoljno in svobodnega duha. Pravzaprav je na odru, tako doma kakor tudi v tujini, skoraj vedno tudi vsaj kakšen gostujujoč pevec in tam smo vedno le ena velika družina, ki potuje v skupni viziji proti istemu cilju.

Posebej lep občutek je znova srečati pevske kolege, režiserje ali dirigente, s katerim si že sodeloval in te znova povabi. Zadovoljstvo poslušalcev, ki ga je najhitreje mogoče slišati v bučnem aplavzu, ko si daleč stran od svojih in svojega doma, pa je pravi balzam in navdih na poti naprej.

Samo ne vprašajte me, kako je

sakrivenjem kovčkov v tri dni

po tem, ko se vrnem domov

in se adrenalín poleže. Ta del

namreč takoj odstopim prvemu

ponudniku! (smeh)

Pred več kot tremi leti ste se poročili s priznanim slovenskim klarinetistom, dirigentom in profesorjem Andrejem Zupanom. Kako je delati s partnerjem v isti stroki?

Najina ljubezen in odnos sta živa in vsekakor prepletena z najinim delom. Ob vseh usklajevanjih in vedno letečem urniku si pravzaprav zelo težko predstavljam ob sebi partnerja, ki bi imel ustaljen urnik in me vedno znova čakal, da bom končno prosta. Glasbeniki in umetniki smo v tem smislu res komplikiranci. Nikoli ne veš točno, kdaj boš doma in kdaj bo ta čas res prost, pa

še potem se prikradejo ustvarjalni prebliski, misli, melodije ... V tem pogledu nam ni pomoči. (smeh) Je živiljenjski slog, ki ga nosiš s seboj kadarkoli in kamorkoli greš in ga cutiš kot del sebe. In to je najlažje vzet v zakup, če sva oba na istem! Tudi zaradi tega je delati na istem področju s partnerjem zame manj stresno, osrečuječe in lažje.

Vaša hčerka Arba bo kmalu praznovala 2. rojstni dan in na poti je tudi že njena sestrica. Kako se počutite?

Najino največje veselje je seveda hčerkica Arba! Čisto nora sva nanjo in res je izjemna v vseh pogledih. Samo veselje, radost in ljubezen! In srčno hvaležna sva za ljubečo podporo in pomoč širše družine, babicam, dedku, teti, nečakom in varuškam, kadar jo potrebujeva. Vse to šteje. Pa preprosto rada se imava, v dobrem in slabem. In uživava v skupnem druženju! Počutim se krasno in ljude pravijo, da žarim. Kakor pri Arbi. Tudi moja prva nosečnost je bila lepa, le peti nisem smela, ker sem jo nosila zelo nizko in so bili pritiski premočni. Tokrat nosim višje in sem pevsko še vedno v odlični formi, tudi drugih težav nimam. Res uživam in poskušam čim večkrat ustaviti kakšen trenutek samo za naju, saj vem, da bo prehitro konec te neopisljivo lepe intimne povezanosti dveh svetov.

MAMICA

Nataša v drugi nosečnosti prav žari!